

Sygn. akt II CSK 230/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z wniosku M. O.
przy uczestnictwie T. B., S. M. oraz H. O.
o zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 listopada 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.
z dnia 21 listopada 2012 r., sygn. akt I Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pełnomocnik wnioskodawczyni M. O. w skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w S. z dnia 21 listopada 2012 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że powołane przesłanki zostały wykazane.

Występowanie w sprawie przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. pełnomocnik skarżącej uzasadnił stwierdzeniem, że zagadnienie prawne „sprowadza się do właściwego stosowania reguł wykładni oświadczeń woli na tle art. 65 k.c.”.

Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, jeżeli w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołuje się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), powinien zagadnienie to przedstawić przez jego odpowiednie sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, a także wskazać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych i wykazać, że rozstrzygnięcie tego zagadnienia przez Sąd Najwyższy będzie miało istotne znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia sprawy, lecz także dla rozwoju

praktyki sądowej (zob. m. in. postanowienia SN z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC z 2002 r., nr 1, poz. 11 i z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 nie publ.). Tych obowiązków skarżąca nie spełniła. Pełnomocnik skarżącej nie przedstawił zagadnienie prawnego do rozstrzygnięcia popartego argumentacją jurydyczną, lecz wskazał na potrzebę właściwego stosowania reguł wykładni oświadczeń woli, powielając w istocie argumentację, stanowiącą uzasadnienie powołanej w skardze podstawy naruszenia prawa materialnego tj. art. 65 k.c.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, pełnomocnik skarżącej powinien wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego wyroku uchybienia w zakresie stosowania prawa miały kwalifikowany charakter i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie SN z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie SN z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156). Spełnienie wspomnianego obowiązku nie może polegać tylko na odwołaniu się do powołanych podstaw skargi kasacyjnej i ich uzasadnienia. Byłoby to bowiem zbędnym - podobnie jak w przypadku przesłanki, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. - powielaniem argumentów wskazanych w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych, służących wykazaniu ich zasadności.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aw

jw